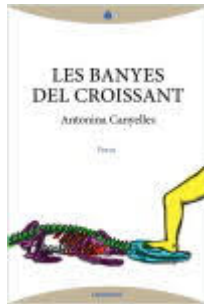
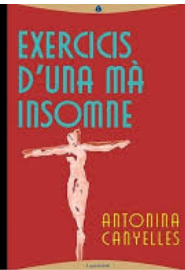
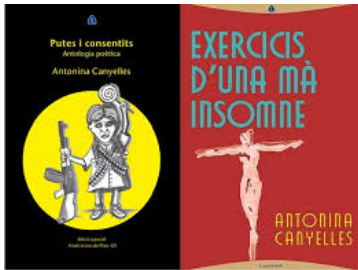

ANTONINA CANYELLES

Antonina Canyelles Colom neix a Palma el 15 de setembre de 1942

Passa una primera infantesa molt feliç al costat dels pares i de l'avi patern que, havent quedat vidu, viu amb ells a la mateixa llar. L'any 1947, en plena postguerra i als cinc anys d'edat, comença els estudis en una **escola de monges** del barri. Malgrat que no li va agradar anar-hi ni estudiar, **destaca en dibuix i redacció**. Als nou anys fa la primera comunió que tampoc volia fer. Als estius, organitzen amb la mare comèdies musicals al corral de casa, i l'autora n'escriu els guions. Des de petita, **Antonina Canyelles llegeix molt**. Estudia solfeig, harmonia i violí. Als dinou anys, i malgrat comptar amb unes molt bones aptituds, deixa els estudis de música.

Aleshores passa a estudiar treball social i, quan només li falten dues assignatures per acabar els estudis, la mare mor, sobtadament, als cinquanta-tres anys. Al cap de quinze mesos de la mort de la mare, el pare també mor, de manera que ella i el seu germà petit queden sols. En aquells moments li diagnostiquen una tuberculosi que l'obliga a fer sis mesos de repòs. Passa aquest temps a casa d'uns amics de la família on té accés a una gran biblioteca, de manera que, durant aquests mesos de llit, llegeix i escriu. **En total estarà mig any enllitada i tres anys més de repòs, durant els quals llegeix de manera incansable**. Després d'aquest període, posa una llibreria d'antiquari amb l'editor Leonard Muntaner. Posteriorment, exerceix com a professora de català al col·legi Pius XII de Palma i, quan deixa el col·legi, segueix exercint la docència de català com a professora particular. Finalment posa una botiga d'antiguitats.

La seva trajectòria com a poeta s'enceta l'any **1979**, quan obté el **premi Marià Aguiló** per la seva primera obra, *Quadern de conseqüències*, que es publica el 1980. L'any 1981 apareix la carpeta de poemes i il·lustracions *Patchwork*. Malgrat que mai no deixa d'escriure, després d'aquests dos primers títols no torna a publicar fins l'any 2005, quan veu la llum l'obra *Piercing*. L'any 2007 publica *D'estructura circular*. Amb els reculls *Putes i consentits*, *Antologia poètica* i *Tasta'm. 34 poemes inèdits*, publicats a l'editorial Lapslàtzuli, obté el reconeixement de la crítica. L'any 2013 publica *La duna i la cascada* i, el 2015, *Nus baixant una escala*.

El mes de juny de 2007, **Antonina Canyelles** participa al IX Festival de Poesia de la Mediterrània celebrat al Teatre Principal de Palma. Al mes d'octubre del mateix any, també compareix en la X Nit de Poesia a l'Auditori de Sant Cugat, en l'homenatge que es ret a Palau i Fabre. Al març del 2008 participa al Festival de Poesia d'Oliva "Poefesta" de la Safor i forma part, encara, del cicle "Veus Paral·leles. De l'Atles a Formentor", l'any 2008, juntament amb poetes amazics en una sèrie de recitals dirigits per Albert Mestres i organitzats per la Institució de les Lletres Catalanes. L'any 2015, el grup La Rabera Eclèctica realitza una adaptació teatral de l'obra *Putes i consentits* i, el 2017, és l'autora escollida per obrir el primer número de la publicació de foto-poesia *Panoptik* (Uruk Editorial, 2017), on vint-i-un fotògrafs il·lustren poemes seus. Forma part del catàleg *Women Writers in Catalan* (Raig Verd, 2017) com una de les seixanta escriptores catalanes més representatives de tots els temps.

És sòcia de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

OBRA

Poesia

- *Quadern de conseqüències*. Palma: edició de l'autora, 1980
- *Patchwork - dibuixos i poemes*. Palma: edició de l'autora, 1981.
- *Piercing*. Palma: Lleonard Muntaner, 2005
- *D'estructura circular*. Palma: Can Sifre, 2008
- *Tasta'm. 34 poemes inèdits*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2011
- *Putes i consentits. Antologia poètica*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2011
- *La duna i la cascada*. Barcelona: Edicions 62, 2013
- *Nus baixant una escala*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2015
- *Les banyes del croissant*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2018
- *Exercicis d'una mà insomne*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2021

Obres traduïdes

- *PANOPTIK fotopoesia*. Edició a càrrec d'Espe Codina: Barcelona, 2017

Articles

CANYELLES, Neus: "Antonina Canyelles (o la llengua pròpiament dita)", *Serra d'Or*, núm. 682, octubre del 2016, p. 26.

ORIOI, Natàlia: "Nueses poètiques i forces colpidores", *Caràcters*, núm. 72, estiu del 2015, p. 14

RAMON MIR, Magdalena: "Antonina Canyelles. *Piercing*", *Lluc*, núm. 846, juliol - agost del 2005, p. 56

RIPOLL, Blanca: "Paraules com a ganivetes", *Caràcters*, núm. 65, tardor del 2013, p. 18

Estudis

LÓPEZ DE VIÑASPARE, Jon: "Apunt" a *Tasta'm. 34 poemes inèdits*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2011, p. 9-10

MESTRES, Albert: "Antonina Canyelles o l'art del fibló", pròleg a *Putes i consentits. Antologia poètica*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2011, p. 9-12

PERELLÓ, Sebastià: "Los fora de lloc", epíleg a *Nus baixant una escala*. Barcelona: Lapslàtzuli, 2015, p. 122-128

Per què Antonina Canyelles? Perquè ella és el lapislàtzuli, la pedra preciosa. Perquè la seva poesia és com la visió d'una estrella fugaç, com un tret, com una guillotina... Amb el pas lluminós del cometa, amb l'esclat de la pólvora, amb la caiguda del tall d'acer o amb un poema d'Antonina Canyelles mai no queda indiferent, quelcom canvia o es remou dins els engranatges del lector. Perquè la seva no és només una grandíssima obra d'aquest gènere complex anomenat poesia, és un tret de literatura de la més pura disparat al bell mig dels nostres estèrnum. Perquè en aquest món o es tenen opinions pròpies o s'adopten les d'un altre. L'alienació consisteix a assumir les opinions dels altres, normalment dels qui tenen prou poder per difondre-les massivament. En canvi, l'Antonina té ànima, empenya raons pròpies, arguments esmolats a cop d'estilogràfica. És una lliurepensadora. I això es transmet a la seva poesia, a la seva escriptura polida, deliciosa i punyent. Diuen que l'Humà és ell i les seves circumstàncies, és ell i com viu aquestes circumstàncies. Antonina Canyelles copsa magistralment els moviments de la seva ànima, coneix la seva llum i sap per quins racons habiten les seves ombres. (Jon López de Viñaspre. "Apunt" a *Tasta'm. 34 poemes inèdits*. Barcelona: Lapislàtzuli, 2011, p. 9)

Si una cosa podem afirmar sense cap dubte és que la poesia d'Antonina Canyelles és singular dins el panorama poètic català. A primera lectura es percep com una poesia difícil i abrupta, poc "poètica" i gens "intel·lectualoide". Les poesies de Canyelles són sempre breus i punxegudes, sense estructura formal aparent però formalment molt treballades. Semblen néixer d'un esquema sil·lògic que els dona una solidesa a prova de bomba i en tot cas comporten sempre per al lector un salt mental, que parteix d'una interrogació i una resposta producte de la lectura, encara que assoleixin la simplicitat màxima en alguns casos: i tu, què mires? En el fons, des d'un vessant més àcid i d'una verbalitat riquíssima i precisa, és la mateixa operació artística dels poemes visuals de Joan Brossa: el poeta serveix el material i el lector construeix el poema. Però la poesia de Canyelles va més enllà i el lector descobreix sorprès que després de l'operació mental té davant un fibló punxent que de vegades pica allà on cou i de vegades provoca un dolor agut, tant en un cas com en l'altre sempre acompanyat d'un somriure si no una riallada. L'agudeses del fibló és conseqüència d'una destil·lació poètica essencial producte d'un treball que l'aparent facilitat dels poemes desmenteix i que es tradueix en la precisió quasi matemàtica de la llengua i la riquesa idiomàtica, equilibrada però plena de color. En definitiva ens trobam davant d'una mestria excelsa en l'art de l'epigrama, comparable al que va tenir el seu màxim exponent en Marcial. És clar que és difícil comparar un poeta llatí del segle I dC amb un d'uropeu del XXI. Però, al marge de la mestria formal i la precisió lingüística, l'obra de Canyelles constitueix, com la de Marcial, una monumental sàtira burlesca, des de la lucidesa, la intel·ligència i la ironia, de la societat per a la qual ha estat escrita. (Albert Mestres. "Antonina Canyelles o l'art del fibló", pròleg a l'obra *Putes i consentits. Antologia poètica*. Barcelona: Lapislàtzuli, 2011, p. 10-12)

Antonina Canyelles sap que fa obra sobre la destrucció d'un passat que ens endola encara ara els dies, que fa difícil l'alegria, i que l'ha de bastir sobre allò que és exigü i menor. Perquè entén que fins i tot la mirada deixa traces i que la misèria quasi sempre és l'animal més sensat. Per això ha de filar prim i ben aviat escriure és orejar, ventilar, sempre lluny de l'estuferia i l'esplendor. Pasta la seva escriptura en una

barreja de sobrietat i d'il·luminació profana que furga en el repussall d'empremtes, senyals i mirades que enfiten les coses, el món de cada dia. I també fureteja en allò que fuig i no fa memòria, en tot quant desapareix i només deixa un fum, una presència vaporosa, com la infantesa que sempre revé en els seus poemes. Perquè el món dels adults mai no és innocent, a més, aquest temps perdut que retorna té la capacitat d'inquietar, i és en el món girat damunt davall que deixa a la vista els senyals de tanta expropiació que ens conforma, ens desfigura i ens mostra buits. Davant això alçarà la veu, mostrarà els esperons i s'afuarà en una poètica del menyspreu que aplega una concepció de la història, de la família, del cos, i que ha exercit en nosaltres una violència on s'han aixoplugat els instints més sòrdids. I el poema dirà la seva repugnància i es convertirà en un lloc de la profanació, s'afalconarà sobre aquesta mesquineria, la capolarà, i serà on podrem parar l'orella a la seva ànsia de desbandada, de ruptura, de discontinuïtat. Si refusa les formes senyores, i fa servir la *brevitas*, no és per tal d'engegar un mecanisme d'economia i d'estalvi. A l'inrevés. Canyelles es dilapida en la brevetat, perquè, alhora que ha declinat qualsevol forma de transcendència, és en aquesta estètica de la cosa poca on és desmesurada, i amb la seva estètica de la sostracció, des de la mirada dels qui comanden, és improductiva. Per aquest motiu el mossó queda decebut i sense expectatives. Aquí el poema només és un trampolí. Tira-t'hi. Neda-hi, en aquesta aigua que t'ha de rentar els ulls, els ulls emmidonats que no et deixen veure res, que t'ha de desballestar la percepció de les coses perquè siguis capaç de veure'n la seva transformació just en el punt de mirar-les, en la claror més insòlita, mentre deixen anar reverberacions abissals (**Sebastià Perelló**. "Los fora de lloc", epíleg a *Nus baixant una escala*. Barcelona: Lapislàtzuli, 2015, p. 123-125)

No som cosines ni tan sols parentes llunyanes, tot i que de vegades feim broma i deim que sí que ho som. És igual. No l'estimaria més si ho fóssim. La vaig conèixer un dia plujós a la seva botiga d'antiguitats. Ella seia en una taula braser on hi havia molts papers i bolígrafs. Jo hi havia anat a fer-li una entrevista per a una secció del diari «Última hora» que es deia «Escritores en su tinta». Des del principi ja em va tractar amb molta familiaritat, no em va fer sentir ridícula ni poca cosa, o cansada d'inventar preguntes —alguns escriptors gairebé no parlaven—. Ella era una gran conversadora. Em feia riure. I, sobretot, era i havia estat una gran lectora. De petita —em va confessar— es llegia els embolcalls dels caramels, els prospectes dels medicaments, tots els rètols que trobava... tot. S'ho llegia tot. I encara que no era una gran estudiant, sempre treia deus en redacció, que aleshores es deia «composición». La llengua ocupa tot l'espai de na Tonina, li flueix per dins, com la sang que va del cervell a la planta dels peus. A poc a poc vàrem agafar-nos confiança, i quan va tancar la botiga ens vàiem a casa seva. Ella és la millor poeta catalana viva que conec. No faria llarg si digués que és la millor poeta viva que conec. Els seus versos són directes: es disparen com fletxes, amb una gran dosi d'ironia, o de vegades amb petites dosis de tendresa, però no emocionen. Emocionar? Què és això? Na Tonina és dura com una roca i suau com els pètals d'una margarida. D'aquesta combinació sorgeix una poesia que, sense oblidar mai l'humor, et deixa commocionat mirant la pàgina del llibre i, després, pensant que allò que has llegit és genial. Na Tonina i jo a vegades ens preguntam quina de les dues és més sarcàstica. I reim molt. Ella et fa riure perquè amolla el que pensa sense importar-li res. Jo això encara no ho he après. Com que som cosines, algun dia me n'ensenyarà. (**Neus Canyelles**. "Antonina Canyelles (o la llengua pròpiament dita)", *Serra d'Or*, núm. 682, octubre del 2016, p. 26)

ENTREVISTA

Antonina Canyelles (Palma, 1942) ha començat a ser coneguda i reconeguda com a poeta en els últims anys. Un dels llibres que més hi ha ajudat és Putes i consentits (Lapislätzuli), una àmplia antologia de poemes de la qual recentment ha sortit una segona edició. Aquesta obra reuneix diversos llibres, més un volum, 34 poemes inèdits (Tasta'm), amb una singular poètica que sovint sembla agafar la forma d'un cop de puny. L'any passat Canyelles va publicar La duna i la cascada (Edicions 62) i té un altre poemari a punt.

—El 1980 publiquen el poemari Quadern de conseqüències, el 1981 la carpeta amb dibuixos Patchwork i no hi torneu fins el 2005, amb Piercing. Per què passeu tant de temps sense publicar?

—Això no vol dir que no anés escrivint, però em vaig dir que apartar, perquè pel tipus de feina que tenia anava molt estressada i no estava dins d'aquest ambient. Jo vaig tenir una llibreria, em vaig dedicar més als negocis que a això. Sóc una gran lectora des de molt jove, no et vull dir que no anés escrivint cosetes, però amb la idea de publicar no hi acabaves d'estar. Després la cosa ja va venir més rodada.

—Putes i consentits aplega una època àmplia de la vostra producció poètica?

—Són poemes de diversos llibres. Del de *La duna i la cascada* és tot nou. Però saps què passa? Jo no tinc perspectiva de mi mateixa. De vegades algú em diu: "oh, que m'agrada aquest poema!". I jo dic, oh, aquest poema jo el trob més coix. I a més, el mes de setembre jo he de complir 72 anys... I som una persona molt senzilla i molt humil, però també sóc molt punyetera.

—La provocació i la ironia són una marca de la vostra poètica?

—Sí. A vegades em diuen: tens poemes que són com molt dolços i poemes que són molt agres, com si estiguessis enfadada. I és que estic molt enfadada. Pensa que jo vaig néixer el 42, en el *nacionalcatolicismo*. L'altre dia ho contava jo a una gent més jove, que no us podeu imaginar com ens varen educar. No sé com no acabarem tots els de la meua generació en un psiquiàtric, no sé com encara tenim el cap tan ben compost. I què t'he de dir. Jo em vaig anar fent. I m'adono que tenc una espècie de ràbia, que l'he de vehicular. Ens varen fotre tant la nostra joventut! I és clar, el fet de viure en una illa, la insularitat, marca molt, perquè no teníem elements de comparació i ens pensàvem que el món era així i que tota la vida seria així. I llavors et fas gran i descobrixes que és aixà. I és quan descarregues.

—I per tant, en la poesia heu trobat una manera de deixar anar llast?

—Sí, supòs que sí. Hi ha poemes que, no et pensis, tampoc són tanta frustració, perquè jo sóc una persona molt sana, molt optimista. Relativitzo moltíssim les coses. Hi ha coses que sí que són així i hi ha coses que també les arregles i els poses floritures perquè siguin un poc literàries, un poc poètiques, perquè si hagués de dir tot tal com era, seria gros, eh.

—Aquest desvergonyiment també va contra una certa idea sagrada de la poesia?

—Sí, la poesia també ha de tenir un caire humorístic, una mica com menfotista. També hi ha d'haver poemes que han de ser divertits, irònics. De vegades m'han dit que els meus poemes són irreverents.

—Llegint-vos fa la sensació que utilitzeu una llengua molt arrelada a un parlar popular, que surt tal com raja...

—Això no és tan senzill, em dóna molta feina. Encara que pugui semblar espontània i senzilla, no ho és. Jo, per exemple, començ un poema i vas escrivint, i per ventura té 15 versos. I dic, mira, jo exactament això, que he escrit en 15 versos, ho he de dir amb quatre. I el receptor ha de rebre el que dic i he d'anar polint i polint, de manera que tampoc quedi desfigurats. Aquest llenguatge aparentment tan espontani no ho és tant. A mi els poemes em duren molt, perquè sempre corregesc, jo no sóc gens espontània.

—Detecteu certa sorpresa quan reciteu?

—Jo quan recit, la gent sol riure. Hi ha poemes que no els pots dur per recitar perquè són recargolats. Han de ser uns poemes que arribin molt directament a la gent. No tot ha de ser tan profund.

(**Anna Ballbona**: "La poesia també ha de tenir un caire una mica menfotista", *El Temps*, núm. 1572, 29 de juliol del 2014, p. 55)

POEMES

COTILLES

Et donen la vida,
et nodreixen,
t'eduquen,
t'instrueixen,
t'ensinistren
perquè siguis com els altres,
com tots els altres
però no com tu.

(Del llibre *La duna i la cascada*.
Barcelona: Edicions 62, 2013,
p. 19)

Illa

I si per una d'aquelles coses
na Caputxeta se'ns escapa
del conte?

No passis ànsia, que la soll
és molt petita i tots ens
coneixem.

(Del llibre *Nus baixant una
escala*. Barcelona: Lapislàtzuli,
2015, p. 61)

PIERCING

Una mirada penetrant.
La fulla esmolada d'un raor.
Una gota que forada l'os.
Una veu que se't fica a matar.
Una agulla insistent, persistent.
Un vent trepanador, agressiu.
Un gran crit a Guernica, un
lament.
Una llengua que cerca el camí.
Una anella a la cella, al mugró.
Un queixal implantat, infectat.
Una fletxa que forada el vent.
Una dent que mossega l'espai.

(De *Piercing*, dins del llibre
*Putes i consentits. Antologia
poètica*. Barcelona:
Lapislàtzuli, 2011, p. 52)

MOTS

Les paraules són la carn,
el pa, el peix i la verdura;
l'oli, l'aigua, la sal i les
espècies.
Les paraules són la fruita, el vi,
el ganivet i l'olla;
el plat, la boca, la cullera i el
foc.

(Del llibre *La duna i la cascada*.
Barcelona: Edicions 62, 2013,
p. 87)

Por

Abans de beure aigua,
em pos el banyador
i el salvavides
perquè no sé nedar.

(Del llibre *Nus baixant una
escala*. Barcelona: Lapislàtzuli,
2015, p. 91)

Menjaràs morena, no altres
peixos.
Menjaràs arròs amb
gramenera.
Beuràs aigua amb cabotins de
la més bruta.
Et prohibiran trencar la ce i
geminar la ela.
A poc a poc perdràs la
fesomia.
A poc a poc perdrà sonoritat la
essa.
La be i la ve serà un tant se
me'n dóna.
El so neutre es tancarà com
una porta.

Acabaràs amb el cos ple
d'autopistes.

(De *Piercing*, dins del llibre
*Putes i consentits. Antologia
poètica*. Barcelona:
Lapislàtzuli, 2011, p. 53)

Ets mort i camines.
No veuen que ets el teu doble
de llauna
i que una mà invisible
et dóna corda per l'esquena.

(Del llibre *Tasta'm. 34 poemes inèdits*. Barcelona: Lapislàtzuli, 2011, p. 23)

Agafà una copa,
l'omplí de lleixiu
i brindà per l'altra
vida.
Mira on du això
de voler la roba
tan blanca.

Contenta estic
de ser un poc bruta.

La poesia no pot
detenir la fam
ni la guerra
ni la malaltia
ni la poesia.

Jo visc cap per avall.
Tot ho veig al revés:
la mar damunt la barca,
les vies damunt el tren.

(Del llibre *Tasta'm. 34 poemes inèdits*. Barcelona: Lapislàtzuli, 2011, p. 26)

Tornen de Disney
amb els sexes intactes;
només els han violat
la fantasia.

A la dreta de l'escenari,
les dones florero
amb grans rams de gladiols.

A l'esquerra, les dones
recipient,
cadascuna amb una gerra
de llet damunt el cap.

I les que no són
ni això ni allò?

Aquestes són de viatge
amb llurs amants.

Plou damunt l'hivern.
Escolta aquesta música.
Allibera't de la tirania
de l'ordinador.
Oblida't dels amics i dels
amats.
Envia el teu àngel
a comprar olives o clips.
Despulla't, decapa't, buida't,
que plou damunt la música
i has d'escoltar aquest hivern.

(Del llibre *Tasta'm. 34 poemes inèdits*. Barcelona: Lapislàtzuli, 2011, p. 37)

Dones d'aquesta generació,
si callau una mica més
ja sereu estàtues.

Eh, tu, compta'm
les ovelles, que no puc
aferrar el son,
digué la milionària
a sa criada.

I la criada
què va fer?

Li foté un copó d'hòsties
que la deixaren estabornida.
Llavors agafà una anyella
de la guarda i se la rostí
amb patató i molta carxofa.

A en Ramon, sa mare
li fregeix els ous
i si vol truita,
els hi bat.

Quina mala bèstia.
Vols dir que sa mare
és sa mare?

Això era una poeta
que tenia un sol pèl
a la llengua, romanalla
d'una rànica educació.
grollerona, irònica, no canònica.
que fumava els seus poemes
i n'escampava impúdicament
les cendres i les llosques.

Vaig néixer rossa,
condreta
i per emprenyar la voga.
Vaig créixer.
M'enviaren a escola
i a la merda.
D'ambdues coses
no vaig sortir-ne il·lesa.

Em moriré
i no passarà
res
però a mi
sí.

Aquella Senyora
que va enquadrada
d'Ives Saint Laurent
o és una agenda
o una novel·la
pèssima.

Ell un dia
girà el cap
i es veié
el cul
en dos
trossos.

No us alarmeu, no he capolat
ceba.
Plor, simplement.

CURRÍCULUM

Em dic Antònia
i sé plorar
com una Magdalena.

Les coses de valor
les he perdudes
pel camí.

Ja només em queda
el valor.

No anam enlloc perquè hi vivim.
Arròs brut. Vols el tord?
Vaig de tort i de cul
i de cap i de ras.
Sé d'un cas -i un bon tros-
i d'un cos que d'un tret...
M'he distret: eren dos.
Som aquí, no m'he fos.
Som l'agulla d'un cos
que es despulla del fil.
Jo, tranquil. Fetge pur,
sense fel. Som de mel!
Vull el cel? Me n'hi vaig.
Què hi ha aquí? Portopí.
Què hi ha allà? Un capellà.
Cap aquí Portopí.
Cap allà un capellà.
Vaig de tort i de cul
i de cap i de nas.
Sé d'un cas -i un bon tros-
i d'un cos que d'un tret...
M'he distret: eren set.
Brut arròs, arròs brut.
Vols el tord?
És puput.

El sostenidor es diu sostenidor
perquè puja les mames
un semitò.

La boca de sol fa olor de
menta:
s'ha menjat tot el verd de les
persianes.

Venga més tinta.
Dau-me més tinta
i més paper,
que estic fent
un inventari de desastres.

Tu pots dir "la meva barca",
però les veles sempre són del
vent.

Ha caigut un paisatge
i s'ha trencat com un ou.

Hi tiren serradís i l'agranen.

Com que sempre he viscut
en territori enemic,
he après que la fosca
no és la llum a l'inrevés.

Una pedra damunt una altra
pedra,
així és la vida i la muralla.

M'embargaren la paraula
perquè devia temps al silenci.

Polaca,
roja
i mala puta.

Salut i per la vida!

Em fa més por
el cotó fluix que la llendera,
l'aigua mansa que la pedra,
la mosca morta que l'escorpí.

La mar no té memòria
perquè hi torna
i hi torna
i hi torna.

Juga-t'hi la mort,
que la vida
no és teva.

Ja no em queden sabates
on ficar els peus
ni llocs on exiliar-me.

Els esbirros crien com conills.

La trapezista?
No.
La funambulista?
No.
La pallassa?
No.
La saxofonista?
No.
La domadora d'escarabats de
plàstic?
Ecs, quin fàstic.
L'ocellota que vola amb una
ala?

Jo som la formidable dona
bala.

Ets un cap esflorat,
em deia el pare.

Jo imaginava el meu cap
tot ple, tot ple de flors.

Aquesta és la guillotina
elèctrica;
aquella, la Maria Antonieta, la
manual;
aquella d'allà, només funciona
amb piles.

Jo la necessit per tallar
tronxos i caps de fava.

Doncs la Maria Antonieta,
la manual, la manual.

Passeja la dona
com qui passeja
una custòdia,
però deixa ben clar
que ell és el viril
i l'hòstia.

Sols amb paraules
et podria omplir
la cara de galtades.

Sols amb paraules
et podria matar
el cuc de l'orella.

Et podria pelar el cor
com pel una patata
només amb la paraula ganivet.

Si m'operàs dels anys
ara quasi seria la meva neta
i tots els meus poemes
pecats de joventut.

Segura d'haver-me colgat
amb un orangutan,
a les set del matí el pelut
em toca un braç i em diu:
Tu, els calçotets, els calcetins,
la camisa, el cafè, el suc de
taronja,
les torrades, la

Dels tres Màgics de l'Orient
el meu preferit
és
el que porta la birra.

A mi m'agrada no cosir ni
brodar.
M'apassiona no agranar ni
espolsar.
M'alegra no netejar els vidres
ni fregar.
Em fa feliç no rentar ni planxar.
M'ensusiasma no cuinar ni
escurar.
M'encanta ventilar la cambra i no

fer el llit.

Cercar la felicitat
és perdre el temps
i la llavor,
i jo necessit
el temps i la llavor.

CABRES
Perquè jo, saps,
si hagués volgut,
ara seria
una bossa Vuitton,
però passava
de cuidar-me la pell.

Ah!
Ha!

I a partir d'aquí,
totes les guerres.

Mirau
per on caminau,
homes, dones,
infants,
que les mines
no són de diamants.

Si se't mor
el papà
o la mamà
o tots dos,
sempre et quedarà
el consol
del mòbil.

Què volen
aquesta gent?

Volen i els basta.

Ara em ve a la memòria
la cara d'aquell pobre al·lot
que tocà a una porta amb el
puny,
toc-toc, i el mataren
per comunista.

Tatatatà,
li diu una metralladora.

Tatatatà,
li contesta l'altra.

S'entenen i es maten
d'amor i per amor.

Si jo fos una dona rèptil,
ja m'hauria suïcidat
de por.

Lis no és
un pronom,
bombó.
Lis és
la carnívora
flor
del Borbó,
bombó.

I jo li vaig dir:
tu sols ets la Concepció,
Conxita,
perquè la màcula
que tens a l'ull
t'impedeixen ser
la Immaculada Concepció.

Són com les gàrgoles.
Pixen per la boca.

La part més miserable
dels humans
és el cervell
perquè connecta
directament
amb les mans, el cul
i la boca.

Oh, Jahvé!
Qui dius que ve?

Morta i seca,
encara té la barra
de fer-se dir herba sana.

1950
El seu alè de pastilla Juanola
es filtrava per la reixa
del confessionari
i una mà blanca i pelada
perdonava els meus pecats
infantils
i jo ingènua penitent
eixia del temple
com si acabàs de sortir
de la banyera i perfumada
d'Heno de Pravia.

BALANGUERA
Aquesta és la parca
que Déu condemnà
a teixir per sempre
tela per demà.

D'àngels més de mil
li embullen el fil.

Lluen brillants
damunt dits com botifarrons.

Dels bells objectes
d'or i de plata
només els interessa el pes.

Porcs i truges
de raça autòctona,
doncs sí.

Pas per davall l'arc de
seguretat
i son en català.

Deténgala.
Esta mujer va armada.

- Aquell parla tot sol
o resa?
- Es fa palles mentals.
- Doncs resa.

Si fossis un croissant
et menjaria,
però ets massa jove.

Érem esclaus i ho sabíem.
No recol·lectàvem cafè,
ni cotó, ni tallàvem canya.
Servíem dos senyors:
Déu i el Mitjamerda.
Al més vell li dèiem el Salvador,
i al més jove, el Cabdill.
El Salvador tenia un ull
que ho veia tot,
i el Cabdill Mitjamerda
més de mil.

Criada   Senyora,
neva dins el forn

Senyora   Doncs fes
un rostit de neu

Passen dues hores

Criada   Senyora,
llampega i trona
dins el forn.

Senyora   Això, reina meva,
és impossible.

La podem escoltar a:

http://www.memoro.org/es-ca/percorso_dett.php?ID=%28308%29